Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація зôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10

Письма приймають ся лишь франкований.

Рекламаціи неопечатаний вольний ôдъ порта. Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр

Ч. 187. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. Тадея ап. Агатоніка | рим. к. Юста Мансвета | Пятниця 21 серпня (2 вересня) 1892 | Всходъ сонця 5 г. 21 м.; заходъ 6 г. 37 м. Баром. 765 терм + 30·4° + 19·2°. | Рôкъ II.

Выстава въ Пловдивѣ.

Два факты надали болгарскôй выставѣ въ Пловдивѣ (Филиппополи), столици Всхôдной Румеліѣ великого значѣня політичного: приѣздъ специяльного делеґата султаньского Джемаля-пашѣ и ґратуляційна телеґрама Є. Вел. австрійского Цѣсаря. Турецке правительство пристало не лишь на то, щобы й Турки выставляли свои продукты въ Пловдивѣ, але ще й не противилось тому, щобы султанъ выславъ своего делеґата. Джемалеви зроблено въ Пловдивѣ велику овацію. Єго повитали на двôрци въ Пловдивѣ всѣ члены комісіѣ выставовои, и въ торжественнôмъ походѣ ввели до мѣста. Є. Вел. австрійскій Цѣсарь зновъ выславъ телеґраму до кн. Фердинанда, въ котрôй якъ вже звѣстно, высказує бажане, щобы болгарска выстава скрѣпила ще бôльше вôдносины Болгаріѣ до Австро-Угорщины на поли торговельнôмъ и економічнôмъ. Выслане такои телеґрамы оправдує передовсѣмъ той фактъ, що й Австро-Угорщина взяла участь въ сѣй выставѣ; межи выставцями въ Пловдивѣ есть также австрійске товариство експортове и угорскій музей торговельный. Крôмъ того богато австрійскихъ промысловцѣвъ, купцѣвъ и инжинерôвъ взяло живу участь въ выставѣ и причинилось своими роботами до еѣ приготовленя. Безпосередною причиною до высланя згаданои ґратуляціѣ было то, що кн. Фердинандъ выславъ зъ нагоды вôдкрытя выставы телеґраму до Є. Вел. Цѣсаря австрійского въ котрôй дякує Єму за ту живу участь яку взяла въ выставѣ Австро-Угорщина.

Очевидно, що першу болгарску выставу вôдкрыто середъ такъ прихильныхъ для Болгаріѣ обставинъ дуже торжественно. Зъ рана о 9 год. уставилось передъ головнымъ входомъ до выставы цѣле міністерство зъ Стамболовомъ на передѣ, духовеньство пловдивске зъ митрополитомъ и княжа ґвардія прибочна. Князь Фердинандъ знає очевидно добре слабôсть людску и розумѣє, що всяка величавôсть дуже масамъ импонує, тожь старає ся при кождôй нагодѣ тымъ импонувати. Такъ було й при вôдкрытю выставы. Точно о 9 год. явивъ ся на улици першій двôрскій повôзъ зъ княжою свитою, а незадовго по тôмъ надъѣхавъ и самъ князь чвôркою, а передъ нимъ гонивъ ще ѣздець на кони. На улицяхъ зôбралось было множество народу, котрый витавъ князя грôмкими окликами. Приѣхавши передъ выставу, повитавъ князь присутныхъ, подавъ Стамболову руку, оглянувъ почетный батальонъ войска и выслухавъ промовы митрополита та поцѣлувавъ крестъ, котрый той ему подавъ, а вôдтакъ по богослуженю, розпочалось торжество вôдкрытя выставы. По короткôй промовѣ міністра Начовича до князя, промовивъ той:

„Пане міністеръ! Вôдъ коли вôдживъ болгарскій народъ, маємо нинѣ першій разъ то щастє бути на такомъ торжествѣ. Мы зôбрали ся тутъ, не щобы святкувати якійсь важный день зъ нашои минувшости або якусь побѣду на поли битвы, лишь зôйшли ся зъ цѣлои Болгаріѣ, щобы вôддати приналежну честь болгарскôй роботѣ и успѣхамъ болгарскои пильности. Мои Панове! Въ потѣ чола мусимо робити на хлѣбъ. То незмѣнный законъ Всевышного, а наша выстава вказує, що й нашъ народъ поступає тою дорогою напередъ и що старає ся заняти въ исторіи цивілізаціѣ почетне мѣсце. Охота, зъ якою нашъ нарôдъ взявъ участь въ выставѣ, доказує, що вôнъ такъ само пильно и вытревало служить цивілізации якъ боронить своеи політичнои индівідуальности. Нема сумнѣву, що та хосенна робота есть и пôдставою нашого політичного житя. Я гордый зъ того, що менѣ Всевышный дозволивъ вôдкрывати сю першу выставу. Єсть то важна доба въ нашôмъ вôдроженю. Зъ нею кôнчить ся оденъ періодъ, а зачинає ся нова ера, въ котрôй нарôдъ болгарскій выборе собѣ красшу будучнôсть. Дякуючи мому правительству и всѣмъ тутешнымъ и заграничнымъ выставцямъ за ихъ труды вôдкрываю першу нашу господарску выставу“.

По сѣмъ оглядавъ князь выставу. При угорскôмъ павільонѣ повитавъ его угорскій комісарь правительственный дръ Ковачь промовою. Опôсля вôдбуло ся снѣдане на 400 осôбъ, на котрôмъ якъ князь и Стамболовъ такъ и деякі другі гостѣ выголошували тосты. Зазначити потреба, що на сѣмъ снѣданю бувъ и австрійскій консуль ґр. Стаженьскій, та що промавляли президентъ австрійского товариства експортового Вільгельмъ и професоръ зъ Будапешту Штравсъ. Выстава дала доказъ, що участь Австро-Угорщины въ нѣй есть велика та що вплывъ Австро-Угорщины въ Болгаріи есть дѣйстно не малый, що и оправдує ґратуляцію выслану до князя болгарского Є. Вел. Цѣсаремъ австрійскимъ.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 29 серпня вôдбули ся въ Перемышли загальнй зборы руского Това-

8

ЛѢСНЫЙ ОБРАЗОКЪ.

Написавъ Генрикъ Сѣнкевичъ.

(Конець).

Въ такôй то тишинѣ проживають звычайно німфы, русалки и другі добрі чи злі духи... Тому то, коли Катруся, що йшла впередъ, станула перша на березѣ и глянула въ воду, де еѣ мила, струнка стать вôдбивалась, она дѣйсно подобала на таку гарну появу лѣсну, яку часами видять побережники въ лѣсахъ. або рыбалки, що плывуть середъ лѣсôвъ. Не мала на головѣ хустки, вѣтеръ розбурхавъ трохи еѣ косы и бавивъ ся кучерями волося на еѣ чолѣ. Катруся осмалилась трохи, була русява, а очи еѣ синй, якъ незабудьки и уста смѣялись. При тôмъ высока и струнка зовсѣмъ подобала на русалку. Нѣхто не присягнувъ бы, що налякана поглядомъ, не пôрне въ воду, не розсѣє ся въ мраку, дугу, або промѣнь, не оберне ся въ лелѣю або калину, котра, коли хочешь зôрвати еѣ цвѣтъ, говорить людскою бесѣдою, подôбною до шуму деревъ лѣсныхъ:

— Не дотыкай ся мене!

Катруся нагнула ся надъ воду, ажь косы спали ѣй на рамена, потôмъ обернула ся до смоляря и сказала:

— А якъ напємо ся?

— Якъ птахи, — вôдказавъ смолярь и показавъ ѣй пальцемъ колька синичокъ и хорошихъ якъ дуга красноворонокъ, котрі недалечко пили воду, задираючи дзюбки до неба.

Але смолярь вмѣвъ собѣ лучше порадити, якъ птахи, бо зôрвавъ широкій листъ ненуфара, скрутивъ его въ трубку и набравши воды, подавъ Катруси.

Напила ся Катруся, напивъ ся и смолярь; потôмъ она нарвала ще незабудьокъ, а вôнъ, добувши ножика, вытявъ галузку вербины и почавъ вырѣзувати сопѣлку.

Небавомъ сопѣлка була готова. Смолярь приложивъ еѣ до устъ и загравъ таку просту пѣсню, яку пастухи вечерами выгравають по поляхъ. Лагôдный еѣ голосъ розôйшовъ ся зъ невысказаною солодкостю середъ тишины. По хвили смолярь вôднявъ вôдъ устъ сопѣлку и почавъ неначе слухати, неначе ухомъ ловивъ вôдгомôнъ, що гравъ у вôльхахъ, и здавало ся, що разомъ зъ нимъ слухають того голосу и прозорый ручай и темнй вôльхи и птицѣ, схованй въ шуварѣ. Утихло все, але по якômсь часѣ, неначе въ вôдповѣдь, неначе окликъ, роздавъ ся легкій свистъ, по нѣмъ другій и третій. Зробило ся ще тихше. То соловѣй хотѣвъ спѣвати, соловѣй вызывавъ сопѣлку на перемоги.

А небавомъ таки й почавъ спѣвати. Все слухало того спѣвака божого. Ненуфары пôднесли головы по надъ воду, незабудьки притулили ся до себе, шуваръ переставъ шумѣти, нѣякій птахъ не смѣвъ вôдозвати ся, а тôлько нерозумна и непосидюща зазуля вылетѣла тихо зъ надъ воды, сѣла на сукъ, пôднесла головку, розтворила широко дзюбъ и обôзвала ся легкодушно:

— Ку-ку! Ку-ку!

Але опôсля вѣдай сама засоромилась, що такъ нерозумно обôзвала ся, бо скоро замовкла.

Даремно Катруся, стоячи на берегу ручая зъ незабудьками въ руцѣ, обернула ся въ сторону, зъ вôдки долѣтавъ голосъ зазулѣ и спросила:

— Зазулько, сива зазуленько, чи довго буду жити?

Зазуля на се нѣчо.

— Зазуленько, чи буду богата?

Зазуля нѣчо. Тогды смолярь:

— Зазулько, сива зазуленько, чи скоро буде моє весѣлє?

Зазуля нѣчо.

— Не хоче намъ вôдповѣдати — каже смолярь. — Вертаймо до лѣса.

Вернувши, вôдшукали великій камѣнь, при котрôмъ лишили кобелю и сухе зѣлє. Катруся сѣла пôдъ нимъ на мохъ и почала плести вѣночки, а смолярь помагавъ ѣй въ тôмъ. Бурко поклавъ ся біля нихъ, вытягнувъ передъ себе косматі лабы, вывѣсивъ языкъ и тяжко дыхавъ въ утомы та розглядавъ ся пильно въ округъ себе, чи не побачить якои животины, на котру мôгъ бы кинути ся и наробити гомону. Але довкола въ лѣсѣ було тихо. Сонце клонило ся до заходу, а черезъ листє и чатынки сосонъ продирали

риства педаґоґічного. Въ зборахъ взяло участь 70 членôвъ. По богослуженю въ катедральнôй церкви вôдкрывъ зборы въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ проф. О. Барвѣньскій довшою промовою, въ котрôй вказавъ на цѣли товариства, опôсля представивъ правительственного комісаря п. Ліндого и внѣсъ трикратный оклик въ честь Є. Величества Цѣсаря.

Вôдтакъ внѣсъ п. Барвѣньскій, щобы повстанемъ зъ мѣсця вôддати честь помершимъ въ послѣднôмъ роцѣ ревнымъ членамъ товариства: о. Як. Гудикови въ Трибуховець, проф. Дам. Гладиловичеви зô Львова, о. Теод. Паньковскому зъ Ришковои Волѣ, Ив. Вашкевичеви, купцеви зъ Перегиньска, о Євг. Грабовичеви зъ Кошиць, о. Льву Витошиньскому зъ Радча и директорови Теод. Бѣлоусови зъ Коломыи. — Зôбрані повстали зъ мѣсць.

На предсѣдателя зборôвъ запросивъ п. Барвѣньскій директора рускихъ клясъ рôвнорядныхъ въ Перемышли п. Григорія Цеглиньского. П. Цеглиньскій въ довшôй промовѣ вказавъ на задачу руского товариства педаґоґічного и заохотивъ плекати руску мову. — На секретарѣвъ зборôвъ покликавъ пп. Дмитра Дмитерка и Семена Кочиркевича.

На внесенє проф. Бѣчая не вôдчитувано поодинокихъ справоздань, бо они були вже оголошені въ часописяхъ.

Зъ порядку дневного наступивъ выбôръ нового выдѣлу и головы товариства. На скрутаторôвъ покликано пп.: Гр. Врецьону, К. Паньковского и Чеховского.

Середъ грôмкихъ оплескôвъ участникôвъ внѣсъ учитель п. Петришинъ, щобы зборы выслали п Юліянови Романчукови таку телеґраму: „Загальні зборы руского товариства педаґоґічного въ Перемышли заявляють многозаслуженому послови Юліянови Романчукови, яко своему членови, сердечный привѣтъ.“

Заки комісія скрутаційна покôнчила свою роботу, выголосивъ проф. Барвѣньскій свôй вôдчитъ „о письменныхъ вправахъ въ народнôй школѣ“. Бесѣдникъ вказавъ на то, якъ треба учити руского языка въ школахъ и якъ учитель мае поступати при письменныхъ вправахъ. За засаду подавъ поступованє методичне вôдъ рѣчей знаныхъ до незнаныхъ, вôдъ легкихъ до труднѣйшихъ. Вôдтакъ подавъ спосôбъ, якъ треба переводити поправку задачь.

Комісія скрутаційна оголосила такій результатъ выборôвъ: Голосуючихъ 53, абсолютна бôльшôсть 27. Выбрані: Олександеръ Барвѣньскій на голову товариства 53 голосами; выдѣловыми: о. Ал. Тороньскій 52 гол., проф. Теоф. Грушкевичъ 52 гол., проф. Вас. Тисовскій 51 гол., уч. Дмитро Дмитерко 45 гол., Кость Паньковскій 50 гол., Ант. Березиньскій 51 гол., о. Н. Гôрнякъ 47 гол., уч. Іос. Гриневичъ 47 гол., уч. Павло Банахъ 47 гол. Заступниками выбрані: Илія Чижъ 51 гол., Іос. Танчаковскій 51 гол., Ив. Бѣчай 34 гол. — До комісіѣ контрольнои выбрано акламацією пп.: Ив. Белея, Ис. Громницкого и дра Юл. Целевича.

По сѣмъ слѣдувала дискусія надъ выголошенымъ вôдчитомъ, въ котрôй забирали голосъ учителѣ пп.: Дмитерко, Петришинъ и Витошиньскій. Зъ порядку дневного наступили внесеня членôвъ.

П. Барвѣньскій внѣсъ, щобы загальні зборы именували почетными членами руского Товариства педаґоґічного пп.: дра Омеляна Огоновского, Юліяна Романчука и о. Ивана Чапельского. Зборы приняли се внесенє. — Проф. п. К. Горбаль внѣсъ, щобы руске товариство педаґоґічне выдало карту Руси. — П. Барвѣньскій пояснивъ, що выданємъ стеноґрафічнои карты Руси заняло ся тов. Просвѣта и поручило се т. Гр. Величкови. Впрочѣмъ принято се внесенє яко директиву для выдѣлу товариства. — Учитель панъ Петришинъ жадавъ, щобы до укладаня книжокъ, для народныхъ шкôлъ покликувано такожъ народныхъ учителѣвъ сѣльскихъ, бо професоры ґімназіяльні можуть бути дуже добрыми педаґоґами, однакъ не знають добре вымогъ народного школьництва. Внѣсъ, щобы товариство выслало въ тôмъ дусѣ петицію. П. Витошиньскій внѣсъ, щобы выдѣлъ товариства внѣсъ двѣ петиціи до Сойму краевого: що до удѣлюваня нагороды за доповняючу науку и що до зниженя лѣтъ службы зъ 40 на 30. Зборы приняли сї внесеня.

По залагодженю всего порядку дневного закрывъ проф. Барвѣньскій зборы промовою, въ котрôй завзывавъ загалъ Русинôвъ, щобы вписували ся до товариства педагоґічного и брали въ нѣмъ живу участь. На зборахъ вписало ся 32 новыхъ членôвъ.

Холера.

Въ Нѣмеччинѣ ширить ся холера чимъ разъ дальше а й у насъ стае небезпечнôсть холеры чимъ разъ бôльша. У Львовѣ проявляесь вже холерина, а крôмъ того настала ще й вôспа. Зъ Вѣдня доносять, що товариство „Червоного Хреста“ лагодить ся вже на добре, щобы на выпадокъ появленя ся холеры въ Австріи стапути въ помочи комісіямъ санітарнымъ и доставляти имъ возôвъ до транспорту та матеріялôвъ десінфекційныхъ. Въ Чернôвцяхъ зажадавъ президентъ краю баронъ Кравсъ позволеня вôдъ команды войсковои перерôбити заразъ великі бараки войскові на шпиталь холерничий.

Найстрашнѣйше лютить ся холера въ Гамбурзѣ. Тамъ занедужало вôдъ пôвночи дня 30 серпня до пôвночи 31 серпня 508 людей, а зъ тыхъ померло 268. Разомъ отже було того дня 776 выпадкôвъ холеры, а день передъ тымъ було 650 выпадкôвъ. Пошесть выступае зъ такою силою, що нема навѣть способу помершихъ скоро похоронити. Вымирають наразъ цѣлі родины. Въ великôй войсковôй шопѣ лежить 400 непохороненыхъ трупôвъ. Въ Альтонѣ, Любецѣ, а вôдтакъ въ многихъ мѣсцевостяхъ въ Мекленбурзѣ и въ Шлесвику-Гольштинѣ выступае холера чимъ разъ сильнѣйше.

О розрухахъ въ катеринославскôй ґуберніи наспѣли теперь вже близші вѣсти. Такъ само, якъ въ Астраханѣ, Саратовѣ и т. п., повстали розрухи въ наслѣдокъ зарядженъ противъ холеры и въ кольоніи Юзова, що сусѣдуе зъ великими фабриками. Тамъ настала колотнеча межи населенємъ, а кôлькома аґентами поліційными, котрі недужу на холеру жѣнку хотѣли перенести до шпиталю. Завôзвано сотню козакôвъ и настала страшна бôйка, въ котрôй зранено або вбито 200 осôбъ, а зъ войска згинуло 20 воякôвъ. Однакъ тымъ ще не скôнчили ся розрухи. Кôлька тысячь людей зъ великимъ завзятємъ стало теперь бити всѣхъ козакôвъ, жидôвъ и и лѣкарѣвъ. Зруйновано шпиталь, аптику, церковь и фабрики, котрыхъ властителѣ ледви утекли зъ житємъ до Маріямполя. У фабрикахъ понищено мешканя, машины, печи, а шкода выносить кôлька міліонôвъ рублѣвъ. Вкôнци пôдпалено богато домôвъ и хатъ. Ажъ коли прийшли два полки войска зъ канонами, люде утихомирили ся.

Переглядъ політичный.

Є. Вел. Цѣсарь приказавъ утворити до осени дальші чотиры компаніи босаньско-герцеґовиньскои пѣхоты.

ся все червонѣйші промѣнѣ, покрываючи почву лѣсну золотыми великими плямами. Воздухъ бувъ сухій, на западѣ розливала ся вже велика зоря вечѣрна, неначе море розтопленого золота и бурштину. Тихій, теплый вечѣръ весняный палахкотѣвъ на небѣ. Въ лѣсѣ кôнчила ся поволи денна праця. Затихъ стукôтъ дятлика, чорні и руді мурашки вертали громадно до своихъ муравлискъ, що почервонѣли вôдъ зорѣ и сонѣчныхъ промѣнѣвъ. Одні зъ нихъ двигали соснові чатынки, инші яйця. Межъ зѣлемъ крутила ся мѣсцями чорна пчола лѣсна и спѣваючи свое звычайне, веселе: ой гой, гоя, гоя! набирала въ послѣдне медового пылку. Зô щѣлинъ попуканои коры деревнои почали вылѣтати на свѣтъ хмарні, слѣпі нетлѣ пôчні; въ струяхъ золотого свѣтла клубили ся громады дрôбненькихъ мушокъ, ледви видныхъ для ока; комарѣ почали тужну пѣсню. На деревахъ птахи выбирали мѣсця на нôчлѣгъ. Часомъ засвиставъ ще жовтодзюбый косъ, або залопотѣли крилами вороны, котрі обсѣвши одно дерево, сварили ся о найвыгôднѣйше мѣсце. Але голосы тї ставали щоразъ рѣдші и тихші. Поволи тихло все, а тишину перерывавъ тôлько шелестъ деревъ. Лѣщина пôдносила сиві листочки въ гору; царь-дубъ шепотѣвъ тихо и шелестѣла косами береза. Тихо....

Але ось зоря стала ще червонѣйша, а на сходѣ потемнѣвъ звôдъ небесный — тому вже и шелестъ всѣхъ деревъ лѣса зôллявъ ся въ поважный, тихій, хочь и величавый хоръ. Се лѣсъ, закимъ задрѣмае передъ ночею, вôдмовляе молитвы; дерева розказують деревамъ про величь Бога и здаесь: розговорюють людскою бесѣдою.

Ахъ! Тôлько дуже невинні душѣ розумѣють ту велику и благословенну бесѣду! И тôлько дуже невинні серця чують и розумѣють, коли перші хоръ батькôвъ-дубôвъ такъ розпочинае рѣчь вести:

— Сестры сосны, радуйте ся; отсе Господь давъ намъ день тихій и теплый, а теперь посылае на землю нôчь, зорями засѣяну. Великій Господь и сильный Вôнъ; сильнѣйшій вôдъ насъ, а добросердный; тому слава Єму на небѣ, на водахъ, на земли и въ воздусѣ!

А сосны роздумують хвилю надъ словами дуба, а вôдтакъ вôдзывають ся разомъ згôдно:

— Отсе Господи, на хвалу Твою, мы, мовь тї кадильницѣ жертвенні, выдаемо запашный бальсамъ и сильный. дуже сильный запахъ смолы. Отче нашъ, иже еси на небесѣхъ, да святить ся имя Твое!...

А опôсля и березы:

— Зорѣ вечѣрні горять на небѣ, Господи, а въ промѣняхъ ихъ наші листочки золотѣють и палахкотять. Тому отсе, тыми золотыми нашими листочками пѣсню Тобѣ спѣваемо, а тоненькі наші галузки, якъ арфы грають, добрый нашъ Отче!

А тужні ялицѣ:

— На утомлені спекою и тужні наші чола сѣдае роса вечѣрна. Слава Господеви! Братя и сестры веселѣть ся, бо паде роса вечѣрна.

И середъ того хору одна тôлько осичина дрожить налякана, бо дала дерево на хрестъ Спасителя свѣта и часомъ лише застогне тихо:

— Господи, помилуй мене!

А часомъ знову, коли дубы и сосны замовкнуть на хвилину, у стôпъ ихъ пôдносить ся тихенькій, тремтячій голосокъ, тихій, якъ бренькôтъ комара, тихій, якъ сама тишина. Голосокъ сей спѣвае:

— Я тôлько ягôдка, Господи, маленька и мохомъ вкрыта; але Ты мене почуешь, зростишь и полюбишь, бо хочь и маленька я, але побожна и спѣваю Тобѣ на славу.

Такъ молить ся що вечера лѣсъ и така музика пôдносить ся що вечера зъ землѣ до неба и летить высоко, ажь генъ, де нема вже нѣякого сотворѣня, де нема нѣчого, тôлько срѣбный порошокъ звѣздъ и молочні дороги та звѣзды, а надъ звѣздами — Господь!

Въ такôй хвили сонце топить промѣнями сіяючу голову въ далекихъ моряхъ; хлѣборобъ перевертае плугъ вôстремъ до горы и спѣшить у хату. Зъ поля вертае товаръ, реве и стукае въ калатавки; вôвцѣ пôдносять хмары золотои куряви. Потôмъ смеркае ся; въ далекôмъ селѣ скрыплять журавлѣ при керницяхъ, потôмъ блымають вôконця и зъ далека — далека чути лай псôвъ.

Але коли Катруся сѣла плести вѣнки пôдъ каменемъ, що обрôсъ мохомъ, сонце ще

Угорскій парляментъ збере ся дня 26 вересня выключно въ тôй цѣли, щобы приняти до вѣдомости предложеня буджетовй и перевести выбôръ до спôльныхъ делеґацій.

„Новое Время“ доказує, що каса державна єсть до того степеня вычерпана, що не позôстає нѣчого якъ хиба наложити податокъ на „привилеґированное сословіе.“ Не вôдъ рѣчи буде хиба згадати при сѣй нагодѣ, що въ Россіи курсує теперь 1146, 295.384 штукъ паперовыхъ рублѣвъ, на котрй нема достаточного покрытя. Въ полудневôй и полуднево-заходнôй Россіи єсть сего року неурожай.

Новинки.

Львôвъ дня 1 вересня.

— **Прогулька тов. „Зорѣ“ до Стрыя,** заповѣджена вже давнѣйше и вôдложена зъ причинъ независимыхъ вôдъ выдѣлу товариства, вôдбуде ся вже на певно въ недѣлю дня 4 вересня. Поѣздъ спеціяльный вôдходить зô Львова мѣжь 8-ою а 9-ою годиною рано.

— **Браму тріюмфальну** при дорозѣ зелѣзничôй рѣшено розобрати, бо спиняє комунікацію. — Спѣвакôвъ, що мали вôдспѣвати кантаты въ честь Монарха, просить комітетъ о вôдосланє вôльныхъ картъ, бо ц. к. Дирекція зелѣзницѣ зажадала того.

— **Цыгане.** Є. Выс. Архикн. Іосифъ опѣкувавъ ся дуже цыганами, навчивъ ся ихъ мовы и зназъ всѣ ихъ звычаѣ. Щобы всѣ громады цыганôвъ, котрй волочили ся по цѣлôй Угорщинѣ, поселити на однôмъ мѣсци та принукати ихъ до роботы господарской, Архикнязь позакладавъ для нихъ кольонїѣ. Спершу здавало ся, що цыгане вподобали собѣ нове житє въ кольоніяхъ, де имъ добре дѣяло ся, и що не будуть уже волочити ся свѣтами. А тымчасомъ тыхъ живъ въ спеку робота въ поли надоѣла такъ цыганамъ, що одна кольовія въ ночи утекла и пôшла волочити ся, а друга вже передумує, чи и собѣ не пôти въ свѣтъ за очи. Вовка все до лѣса тягне.

— **Огнѣ.** Въ ночи на 28 серпня повставъ огонь въ Тернополи въ серединѣ мѣста и знищивъ оденъ дôмъ. — Дня 25 серпня, т. є. въ четверъ по полудни згорѣли въ Стôльску коло Миколаєва 3 хаты вразъ зъ господарскими будынками и зъ сегорôчнымъ зборомъ. Огонь повставъ черезъ дѣти, котрй бавили ся сѣрниками. Будынки парохіяльнй були загроженй, щастє тôлько, що вѣтру не було. — Въ Калуши погорѣвъ дня 29 серпня передъ полуднемъ дôмъ мѣщанина Ивана Конфеліѣ при улици Долинскôй напротивъ аптики. При сѣмъ огни показавъ ся величезный неладъ въ орґанізаціи сторожи огневои. — Дня 29 с. м. згорѣла пôвнôчна часть мѣсточка Роззадова. Вôзникъ жида Фрідмана выѣзджаючи въ дорогу кинувъ запаленый папѣросъ на подвôрє, де було смѣтє, солома и сѣно. Ледви выѣхавъ, сейчасъ занявъ ся цѣлый дôмъ, а вôдъ того другй сусѣднй домы. И при тôмъ огни показавъ ся великій неладъ. Не було анѣ кому, анѣ чимъ гасити. — Дня 23 с. м. въ Щитôвцяхъ, залѣщицкого повѣта, погорѣли будынки тамошного шинкаря. Шкода выносить 2000 зр. Причиною огню була неосторожнôсть.

— **Вояки и спека.** Пôдчасъ недавнои спеки подавали декотрй часописи угорски вѣсти, що богато вояковъ занедужало вôдъ удару сонѣчного, а декотрй и померли. Командантъ корпусу, ґенералъ Икскіль, подає теперь таки автентичнй вѣсти про се занедужанє: „Дня 19 серпня въ кошицкôй 53-ôй бриґадѣ пѣхоты занедужало пôдчасъ маршу 54 вояковъ на ноги, а зъ того 4 вôдъ удару сонѣчного, и они небавомъ выздоровѣли. Зъ прочихъ 50 вояковъ лише 10 потребувало лѣчити ся въ шпитали. При 34-ômъ полку пѣхоты, въ котрôмъ — якъ голошено въ часописяхъ — мало занедужати 250 вояковъ, въ часѣ вôдъ 19 до 27 серпня вôддано до шпиталю всего лише 12 особъ, а мѣжь тыми було 6, що занедужали вôдъ муштры. Въ тыхъ девяти дняхъ пересѣчно занедужувало денно по 13 вояковъ; однакъ нѣхто зъ 6 корпусу за той часъ не померъ, анѣ вôдъ спеки, анѣ вôдъ муштры“.

— **Якъ зверпувъ згубу?** Професоръ Нолоньскій згубивъ недавно у Львовѣ пуляресъ зъ грôшми. За кôлька днѣвъ доставъ вôнъ пакетъ зъ адресомъ: „Дръ Омелянъ Нолоньскій у Львовѣ“. Въ пакетѣ бувъ листъ такій: „По карточцѣ въ пулярессу познаю, що вôнъ належить вамъ, тому звертаю вамъ єго и дякую за 37 зр., котрй буду старати ся вôддати якъ найскорше, бо теперь коло мене дуже круто. Вѣрю въ вашу благородность и тому прошу знѣвечити той листъ. Остаю зъ высокимъ поважанємъ, найнизшій слуга....“ П. Нолоньскій хочь-не-хочь годить ся на сю поневôльну позычку, але просить лише поважаного знаходника, щобы справдѣ звернувъ скоро грошѣ, бо и єму придались бы они дуже....

— **Нещаслива пригода.** Зарôбниця Каролина Суровецка, замешкала въ бараку при ул. Снопкôвскôй у Львовѣ, выйшла вчера зъ рана на короткій часъ зъ дому, де лишила 3-лѣтню донечку и немовля въ колысцѣ. Пôдъ кухнею горѣвъ огонь. Зъ вôдтамъ мабуть выпавъ запаленый уголь; а вôдъ него заняла ся розсыпана по пôдлозѣ солома, а вôдъ соломы колыска зъ дитиною. Побачила се сусѣдка, прибѣгла до хаты, придушила огонь, але дитина вже такъ попарилась, що ледви живу вôдвезено до шпиталя. Старша донька выйшла завчасу зъ хаты.

— **Поѣздъ зелѣзничій въ огни.** Подорожнй, що ѣхали въ Валькані до Надь-Сентъ-Мікльошь на Угорщинѣ, дуже налякались, коли несподѣвано въ дорозѣ льокомотива засвистала кôлька разôвъ на тревогу и густый дымъ обнявъ всѣ ваґоны. Они поотворювали вôкна и дверѣ и неоденъ выскочивъ зъ ваґона та поранивъ ся, закимъ поѣздъ здержано. Огонь выбухъ на однôмъ ваґонѣ, заразъ за льокомотивою, наладованôмъ очеретомъ. Мабуть искра зъ машины впала на очеретъ и запалила єго въ однôй хвили, а дымъ и искры въ наслѣдокъ протягу обняли всѣ ваґоны позаду. Зъ тяжкою бѣдою удало ся середъ дороги вôдлучити ваґонъ зъ очеретомъ вôдъ другихъ и вôнъ згорѣвъ небавомъ ажь до окутя зелѣзного. Подорожнымъ грозила велика небезпечнôсть, якъ бы були иншй ваґоны занялись.

— **Ювилей циґара.** Часописи пригадують теперь, що рôвночасно зъ ювилеємъ Колюмба треба бы обходити и ювилей циґара. Бо и справдѣ першй цигара побачивъ Колюмбъ тому 400 лѣтъ на островѣ Куба. О тôмъ писавъ вôнъ такъ у своихъ записках: „Два мои приятелѣ стрѣтили богато Индіянъ, мужчинъ и женщинъ, зъ малыми позапалюваными корѣнями въ устахъ. Корѣнє се походить зъ одного рода капусты, котру Индіяне называють „табакъ“. Индіяне тй люблять вдыхати дымъ зъ того корѣня“. До Европы спроваджено въ перше тютюнъ ажь въ р. 1560. Именно докторъ Нікотъ привѣзъ такй циґара до Лісбоны, и ту куривъ ихъ на улицяхъ мѣста, а люде здивляли ся та не могли начудувати ся, якъ можна зъ рота коминъ робити. Мимо того заслуга вôдкрытя належить ся Колюмбови и всѣ тй, що люблять носити въ губахъ „позапалюване корѣнє“, нехай прославляють сю хвилю вôдкрытя тютюну, або й нарѣкають, коли имъ кишеня полотномъ стає, а курити хоче ся.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 1 вересня. Бувшій ґубернаторъ банку Мозеръ померъ.

Петербургъ 1 вересня. Зъ нагоды подорожи Ґірса до Єсъ-ле Бенъ пише „Нов. Время“, що французскій міністеръ, Рібо, безъ сумнѣву єго вôдвѣдає, але що справы заграничнй веде теперь Шишкінъ, то вага межинародныхъ вôдносинъ позôстане все таки въ Петербурзѣ.

Берлинъ 1 вересня. Зô взгляду на холеру постановивъ цѣсарь Вільгельмъ не ѣхати на ловы до Ґотенбурґа.

Будапештъ 1 вересня. Міністерство справъ внутрѣшныхъ наказало розслѣдити станъ здоровля въ пограничныхъ комітатахъ и зорґанізувати центральну комісію епідемічну пôдъ проводомъ міністра справъ внутрѣшныхъ.

Копенгаґа 1 вересня. У одного чоловѣка, що приѣхавъ тутъ зъ Гамбурґа и померъ на холеру, сконстатовано холеру азійску.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

не потахло надъ лѣсомъ. Противно, промѣнѣ его кидали на еѣ лице свѣтло, що ломило ся на тѣни листя и галузокъ. Робота не йшла скоро, бо Катруся була утомлена спекою и бѣганиною по лѣсѣ. Огорѣлй еѣ руки що разъ помалѣйше скручували звоѣ зѣля. Теплый вѣтерець цѣлувавъ еѣ чоло и лице, а шумъ деревъ колысавъ еѣ, якъ до сну. Великй очи свѣтились дрѣмотою; повѣки звôльна замыкали ся; она сперла голову на камѣнь, ще разъ отворила широко очи, якъ дитина, що глядить зъ подивомъ на свѣтъ божій; потôмъ шумъ деревъ, ряды пнѣвъ, чатинна почва лѣсна и небо, почали зливати ся въ одной мрѣти — она всмѣхнула ся и заснула.

Голова еѣ була отѣнена, а сорочечка на грудяхъ, освѣтлена краскою зорѣ, була цѣла рожева и багряна. Лехкій вôддыхъ филювавъ еѣ груди, а такъ була красна въ тôмъ освѣтленю вечѣрнôмъ, що смоляръ дививъ ся на ню такъ, якъ дививъ ся тôлько на образы въ церквѣ, вôдъ золота сіяючй и якъ дуга цвѣтистй.

Руки Катрусѣ держали ще недокôнченый звôй зѣля. Спала видко сномъ легкимъ и любымъ, бо всмѣхала ся черезъ сонъ, якъ дитина, що розговорює зъ ангелами, бо була непорочна, якъ дитина и цѣлый день нинѣ Богови служила, плетучи вѣночки на завтра до церкви.

Смоляръ сидѣвъ коло неи, але не спавъ. Розпирало єго душу просту, вôнъ чувъ, що душа єго немовь дôставала крыла и готовила ся вылетѣти въ простôръ небесный. И вôнъ самъ не знавъ, що зъ нимъ творить ся, вôнъ тôлько очи пôдвѣвъ до неба, немовь скамянѣвъ зъ любви.

И довго ще спала Катруся и довго сидѣли такъ обое. Мѣжь тымъ смеркло ся. Останки багряного свѣтла бороли ся зъ тѣнею. Въ серединѣ лѣса потемнѣло, затихло. Зъ шувару озера, вôдъ хаты и полянки загудѣло щось голосно!

Нечайно за озеромъ задзвонили въ церквѣ на вечѣрну молитву. Гомôнъ летѣвъ надъ спокôйною филею озера, летѣвъ на крылахъ вечѣрного леготу, чистый звонкій и голосный. Звôнокъ клыкавъ побожныхъ до молитвы, а рôвночасно заповѣдавъ вôдпочинокъ: „Досыть мозолôвъ и працѣ — говоривъ звôнокъ — вкрыйте ся до сну крыломъ божимъ. Ходѣть, ходѣть утомленй до Бога, въ нѣмъ радôсть! Ту тишина, ту радôсть, ту сонъ! Ту сонъ! ту сонъ! ту сонъ!

Смоляръ знявъ капелюхъ на голосъ звônка, Катруся стрясла сонъ зъ очей и сказала:

— Звонять?

— На вечѣрну молитву.

Клякнули обое при камени мохомъ порослôмъ, неначе при престолѣ. Катруся зачала говорити лагôднымъ, сумнымъ голосомъ: Богородице Дѣво, радуй ся... а смоляръ за нею повтарявъ.

И такъ клячали, молили ся тй божй дѣти. Тиха лѣтна лыскавка перелетѣла межи всходомъ а заходомъ, а по еѣ свѣтлѣ зôйшла зъ неба цѣла громада ангелôвъ крыла тыхъ и зависла надъ головами обоихъ. А вôдтакъ и они замѣшали ся мѣжь ангелôвъ и самй стали майже ангелами, бо надъ тй двѣ душѣ не було яснѣйшихъ, чистѣйшихъ и невиннѣйшихъ на земли.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Крахевскій.

Зъ друкарнѣ В. Лозинського, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера